

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ 14 เมษายน 40 นาย พ. ได้ขับรถยนต์ปิกอัพ มาตามถนนมิตรภาพจากจังหวัดขอนแก่น เพื่อจะไปอุดรธานี ภายในรถมีนาง ว. นาย น. เด็กหญิง น. และเด็กหญิง พ. นั่งโดยสารมาในรถด้วย เมื่อขับมาถึงบริเวณสามแยกหน้าโรงพยาบาลน้ำพอง ได้มีผู้ต้องหาขับรถยนต์ปิกอัพ มาตามถนนสายน้ำพอง - กระนวน มุ่งหน้าจะไปโรงพยาบาลน้ำพอง

ภายในรถมีนาย น.พ. ซึ่งกำลังป่วยมีอาการปวดท้องอย่างรุนแรง และนาง ป.อยู่ในรถผู้ต้องหาได้เปิดสัญญาณไฟฉุกเฉินตลอดทาง เมื่อผู้ต้องหาขับรถมาบรรจบกับถนนมิตรภาพ เพื่อเข้าไปในโรงพยาบาล ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่ทางด้านซ้ายมือของผู้ต้องหาได้มีนาย พ. ขับรถคันดังกล่าวมาถึงจุดเกิดเหตุพอดี รถทั้งสองคันไม่สามารถหลบหลีกกันทัน จึงเกิดเหตุเฉี่ยวชนกันอย่างแรงเป็นเหตุเฉี่ยวชนกันอย่างแรงเป็นเหตุให้นาย น.ถึงแก่ความตาย นาง ว. นาง จ.ได้รับบาดเจ็บเป็นอันตรายแก่กาย และรถยนต์ทั้งสองคันได้รับความเสียหาย

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานขับรถยนต์โดยประมาทเป็นเหตุให้เฉี่ยวชนรถอื่นเสียหายและมีผู้อื่นถึงแก่ความตาย หรือไม่

อัยการสูงสุดได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุ นาย พ. ได้ขับรถยนต์ปิกอัพอุดรธานี มาตามถนนมิตรภาพ ส่วนผู้ต้องหาขับรถยนต์ปิกอัพ มาตามถนนน้ำพอง - กระนวน
เมื่อมาถึงที่เกิดเหตุซึ่งเป็นทางร่วมทางแยกไม่มีเครื่องหมายจราจรที่แสดงว่าเส้นทางเดินที่บรรจบกันสองเส้นในที่เกิดเหตุนั้นเส้นใดเป็นทางเดินรถทางเอก ดังนั้นผู้ต้องหาต้องให้รถที่อยู่ทางด้านซ้ายของตน คือ รถที่วิ่งมาทางถนนมิตรภาพจากจังหวัดขอนแก่น มุ่งหน้าไปยังจังหวัดอุดรธานีผ่านไวก่อน ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 71 (2) แต่ผู้ต้องหาได้ปฏิบัติตามกฎหมาย กลับขับรถยนต์เข้าถนนมิตรภาพเข้าไปในช่องทางเดินรถที่นาย พ. ขับมา เพื่อเข้าไปในโรงพยาบาลน้ำพองโดยมิได้หยุดรอให้รถที่นาย พ. ซึ่งขับมาทางด้านซ้ายผ่านไวก่อน เป็นเหตุให้รถทั้งสองคันเฉี่ยวชนกันได้รับความเสียหาย และนาย น. ผู้ซึ่งนั่งอยู่ในรถคันที่นาย พ. ขับมาถึงแก่ความตาย และจากการพิจารณาจุดชนปรากฏว่าจุดชนอยู่ในเส้นทางเดินรถของนาย พ.
เมื่อพิจารณาจากภาพถ่ายของสภาพรถยนต์ที่ชนกันทั้งสองคัน ลักษณะการชนและสภาพที่เสียหายปรากฏว่า รถของผู้ต้องหาเสียหายที่ด้านหน้ามุมซ้ายบุนัขยับเยิน ส่วนรถของนาย พ. เสียหายด้านหน้าบุนัขยับเยินเช่นกัน
แสดงว่าผู้ต้องหาได้ขับรถมาด้วยความเร็วสูงในขณะที่เข้าทางสายแยกและไม่สามารถบังคับรถให้เลี้ยวไปทางซ้ายได้รถจึงพุ่งไปชนรถของนาย พ.อย่างแรง จึงเป็นความประมาทของผู้ต้องหาแม้คดีจะฟังได้ว่าผู้ต้องหาไม่เจตนาเป็นแรงด่วน
ต่อนางผู้ป่วยส่งโรงพยาบาลและผู้ต้องหาได้เปิดสัญญาณไฟกระพริบเพื่อขอทางไว้ก็ไม่ใช่เหตุให้การกระทำของผู้ต้องหาไม่มีความผิด ถึงแม้จะเป็นเหตุที่น่าเห็นใจ แต่ก็มีได้เป็นข้อยกเว้นกฎหมายให้พ้นความรับผิดชอบอาญา จึงชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานขับรถยนต์โดยประมาทเป็นเหตุให้เฉี่ยวชนรถอื่นเสียหาย มีผู้ถึงแก่ความตายและได้รับบาดเจ็บตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291, 390 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 46 (4) พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2534 มาตรา 27